

РЕШЕНИЕ

№ 3347

гр. София, 19.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 21.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Димитър Младенов, като разгледа дело номер **2396** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на Р. Г. В. от [населено място], чрез адв. Л. Д. –М. със съдебен адрес: [населено място], ул. "4-ти януари" № 36, ет.5, офис 4 срещу Агенция Митници за заплащане на сумата от 8 400 лв., представляващо обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, дължимо от ответника поради отмяна на Заповед № 8586/18.11.2009г. на Директора на Агенция „Митници“, с която е било прекратено служебното правоотношение на ищеца, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В хода на делото процесуалния представител на ищеца адв.М. поддържа иска и подробни аргументи в подкрепа на предявената претенция. Сочи се наличието на законоустановените предпоставки по смисъла на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за възникване на правото на обезщетение - отмяната на заповедите за прекратяване на служебното правоотношение от съда, както и период от време, в който ищеца не е заемал държавна служба.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й. оспорва иска по основание и размер, като предявява претенция за прихващане на сумата от 2 541 лв., представляваща изплатените на ищеца три брутни трудови възнаграждения при прекратяване на служебното му правоотношение обезщетение по чл.106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл.

Съдът, след като прецени допустимостта и основателността на разглежданата искова молба, намира за установено следното от фактическа страна:

Исковата молба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

От събраните по делото доказателства, конкретно от заверено копие на служебна книжка № 1922 от 18.10.2007г., е видно, че на 01.05.2004г. ищеца е бил назначен на държавна служба в Митница С., на длъжността „старши инспектор”.

Със Заповед № 8586/18.11.2009г. на Директора на Агенция „Митници” служебното правоотношение на Р. Г. В. е прекратено на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл, вр. чл.108, ал.1 ЗДСл, &1, т.1 от Постановление № 261 на МС от 2009г.

С решение № 4700 от 04.04.2011г. по адм. д. № 8454/2010 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение, цитираната по-горе заповед е била отменена. Решението на касационна инстанция е влязло в сила на датата на постановяването му – 04.04.2011г. ,като видно от приложената по делото Заповед № 2662 от 10.06.2011г. на Директора на Агенция „Митници” ищецът е възстановен на работа, считано от 14.04.2011г. на длъжността „главен инспектор” в Митница С. с основно месечно възнаграждение в размер на 700 лв. и 23 % допълнително месечно възнаграждение за прослужено време /клас/ или бруто от 861 лв.

В резултат на прекратяването на процесното служебно правоотношение, ищеца е останал без работа в периода от 18.11.2009г. до 14.04.2011г., датата, на която ,видно извършената в с.з. на 21.05.2012г. констатация на служебна книжка на В., същият е възстановен на предишната си работа.

Видно и от извършената в с.з. констатация на трудова книжка на ищеца и от приложеното удостоверение от Агенцията по заетостта – Д. – Х. за процесния период ищеца не е започвал и работа по трудово правоотношение респ. не е получавал трудово възнаграждение.

От приложената по делото заповед № 2662 от 10.06.2011г., с която ищеца е възстановен на работа, се установява и определеното на ищеца е месечното му възнаграждение в размер на 861 т.е. дължимо обезщетение по чл.104,ал.1 ЗДСл на същия е в размер на 8 610 лв.,но тъй като претендираната от ищеца сума е в размер на 8 400 лв. и в хода на делото не е направено искане за увеличение на иска, на последния следва да се присъди този размер.

На първо място е спорен въпроса , дължи ли връщате ищеца на сумата в размер на 2 541 лв., изплатено обезщетение по чл.106, ал.2 и ал.4 ЗДСл т.е. следва ли същата да бъде прихваната при изплащане на обезщетението по чл.104,ал.1 ЗДСл.

При така установените фактически обстоятелства, съдът приема следното от правна страна:

Безспорно е по делото, че ищецът до прекратяване на служебното му правоотношение е изпълнявал длъжността „главен инспектор ” в Митница С.. Служебното му правоотношение е било прекратено със заповед № 8586/18.11.2009г. на Директора на Агенция „Митници”, отменена с влязло в сила решение № 4700 от 04.04.2011г. по адм. д. № 8454/2010 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение. От събраните по делото доказателства се установява, че за периода от 18.11.2009г. до 14.04.2011г. /датата на възстановяването му в Митница С. / ищецът е останала без работа.

Вредите и загубите на държавния служител при незаконното прекратяване на служебното правоотношение се изразяват в липсата на брутната заплата. Затова,

обезщетението се дължи за времето, през което той не е бил на служба, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение, при което правното основание за дължимото се обезщетение се съдържа в чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването. Възникналото право на обезщетение по чл. 121, ал.1, т. 3 е във връзка с материалноправната разпоредба на чл. 104, ал.1 от ЗДСл.

Когато заповедта бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца, а когато е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, има право на разликата между заплата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на явяването му да заеме службата.

От приложената по делото Заповед № 2662 от 10.06.2011 г. на Директора на Агенция „Митници”, с която ищеца е възстановен на работа, се установява, че brutната месечна заплата на последния към момента на възстановяването му на работа – 14.04.2011г. е 861 лв. На тази база следва да се изчисли, че за 10-месечен период в рамките на 18.11.2009г./датата на уволнението/ до 18.09.2010г. обезщетението възлиза на 8 610 лева. При определяне размера на обезщетението настоящия състав приема, че дължимото обезщетение за всеки един месец е равно на brutното възнаграждение, което служителът е получил към момента на възстановяването му на работа през м. 04.2011 г. , но предвид искането на ищеца, обезщетението, което следва да му се присъди с оглед гореизложеното е в размер на 8 400 лв.

Касателно направеното от ответника възражение за прихващане на сумата от 2 541 лв., представляващо изплатеното на ищеца обезщетение от три brutни трудови възнаграждения на основание чл.106, ал.2 и ал.4 ЗДСл, настоящата инстанция намира същото за неоснователно по следните съображения:

В Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл.104, ал.1 от закона представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служител е останал без работа поради незаконно уволнение.

Обезщетенията по чл. 106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл не могат за се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от закона компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати служебното му, правоотношение, а обезщетение по чл. 106, ал.2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконно уволнение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл.

Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона.

По отношение претенцията за дължима законна лихва съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който предвижда при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, настоящият състав намира, че същата следва да бъде уважена и на ищеца да бъде присъдена лихва за забава върху главницата в размер на 8 400 лв. за периода от 06.03.2012г./датата на завеждане на иска/ до окончателното изплащане на сумата.

От изложеното до тук следва обоснования извод, че така предявения иск по чл.104, ал.1 ЗДСл следва да бъде уважен изцяло за размера от 8 400 лв., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

С оглед изхода на спора на ищецът по делото следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски в размер на 1 000 лв. за адвокатско възнаграждение съгласно приложени 5-а договор за правна защита и съдействие от 01.03.2012г., като в тази връзка неоснователно се явява възражението на ответника за прекомерност на възнаграждението.

Разпоредбата на чл. 161, ал. 2 от ДОПК определя, че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

На практика спорът в случая се свежда относно това каква е минималната граница на адвокатското възнаграждение, под която съдът няма право да слиза.

За да отговори на този въпрос настоящата инстанция съобрази следното:

Според алинея втора от чл. 36 от ЗАдв. размерът на възнаграждение се определя в договор между адвоката и клиента, този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет. В изпълнение на законовата делегация Висшият адвокатски съвет е приел Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Според § 2 от ДР на същата, в случаите по чл. 64 от ГПК (отм.) и на чл. 78, ал. 5 от ГПК /нов/ присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба.

Съгласно чл. 8 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение за дело като процесното е в размер на 586 лв., или минималния размер при условията на § 2 от ДР на Наредбата възлиза на 1 750 лв. т.е. над претендирания от ищеца, което прави възражението му неоснователно.

По изложените съображения, Административен съд София –град, I отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Д. Й. С. от [населено място], [улица]36БА Р. Г. В. от [населено място], ж.к. О. [жилищен адрес] сумата от 8 400 лева (осем хиляди и четиристотин лева), представляваща неизплатения размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за периода от 18.11.2009г. до 18.09.2010г., както и сумата в размер на 1000 лв. (хиляда лева) разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: